



Závěrečná zpráva ze studijního pobytu Akademický rok 2024/2025

Tato zpráva musí být předána Zahraničnímu oddělení Filozofické fakulty UP (dále jen ZO FF) po ukončení studijního pobytu. Zprávu, prosím, zašlete e-mailem na adresu j.horakova@upol.cz. Do předmětu e-mailu napište „Zpráva z pobytu“ + název příslušné země.

Závěrečné zprávy, jejichž autoři a autorky souhlasili/y se zveřejněním, jsou k dispozici na internetové adrese <https://www.ff.upol.cz/studenti/zahranicni-mobility/administrace-vyjazdu/>.

Jméno a příjmení studenta/studentky:	Štěpánka Ptáčková
E-mail:	stepanka.ptackova01@upol.cz
Domácí VŠ:	Univerzita Palackého v Olomouci
Domácí fakulta	Filozofická fakulta
Obor studia:	Psychologie
Hostitelská země:	Jihoafrická republika
Hostitelská instituce:	South African Medical Research Council, Cape Town (+ Cape Town Drug Counselling Centre + Saartjie Baartman's Centre for Women and children)
Délka pobytu:	3 měsíce

Prosíme o vyjádření, zda hodláte zprávu poskytnout k uveřejnění a zda ji hodláte zveřejnit anonymně či nikoli. Zveřejnění jména a kontaktu může pomoci dalším uchazečům a uchazečkám o stipendijní pobyt v zahraničí.

Souhlasím s uveřejněním této zprávy nebo její části na internetových stránkách ZO FF	<u>ano</u> ne
Souhlasím s uvedením jména u mé zprávy	<u>ano</u> ne
Souhlasím s uvedením e-mailové adresy u mé zprávy	<u>ano</u> ne
Souhlasím s tím, aby zpráva byla uchována pro potřeby ZO FF UP po dobu pět let od jejího odevzdání.	<u>ano</u> ne

Body pro sepsání Zprávy ze studijního pobytu:

- **Zahraníční pobyt** (uveďte stručné informace o délce studijního pobytu, o univerzitě či pracovišti, kde jste stáž absolvovali, o Vaší činnosti spojené se studiem)
- **Před odjezdem** (informace o formalitách, které je třeba zajistit před odjezdem – víza, pojištění apod., doprava, spojení, ceny)
- **Ubytování, stravování, doprava** (druh ubytování, kvalita, způsob zajištění, cena, možnost využití studentské koleje, možnost stravování v menze)
- **Finance** (způsob výplaty stipendia, dostatečnost finančních prostředků, potřeba finanční zálohy ze soukromých zdrojů, nepředvídané náklady)
- **Volný čas** (využívání volného času, akce a služby pro studenty a studentky, přístup do univerzitních zařízení – do knihoven, k internetu apod., sportovní a kulturní příležitosti, tipy na výlety)
- **S jakými problémy jste se setkal/a při přípravě cesty a během zahraničního studia**
- **Další komentáře a doporučení** (rady a tipy pro ostatní studenty a studentky)
- **Celkové hodnocení** (jaký přínos měla stáž pro Vaše studium, diplomový projekt, doktorskou práci, pro zlepšení jazykových znalostí apod.)
- **Odkaz na fotogalerii** (můžete připojit odkaz na Vaše osobní webové nebo facebookové fotoalbum, případně je možné zaslat několik fotografií v příloze e-mailu)

Zprávu napište buď jako souvislý text nebo, potřebujete-li, odpovídejte na otázky.

1) Obecné informace o pobytu

V rámci svého studijního pobytu jsem se rozhodla strávit tři měsíce v Jihoafrické republice, konkrétně v Kapském městě. Mojí hostitelskou institucí byl South African Medical Research Council, resp. jeho část Mental Health, Alcohol, Substance Use and Tobacco Research Unit. Hlavní orientací stáže byl proto výzkum, nicméně jeden měsíc jsem strávila také v klinické praxi, a to v CTDCC (Cape Town Drug Counselling Centre) a v Saartije Baartman's Centre for Women and Children.

Během výzkumné části stáže jsem byla zapojena do projektů zaměřených na snižování rizik spojených s konzumací psychoaktivních látek. V Jihoafrické republice dosahuje prevalence HIV kolem 14 % (srov. ČR: 0,03 %), prevalence fetálního alkoholového syndromu je

odhadovaná na 11 % (srov. svět: 0,8 %) a velká část obyvatel se potýká s nezaměstnaností (kolem 33 %), chudobou i sociálním vyloučením, které – společně s omezeným přístupem k relevantním informacím – jim mnohdy znemožňují nástup do léčebných programů. Země tedy čelí celé řadě velkých výzev, a to jak na poli výzkumu, tak praxe. Myslím, že výzkum se na to snaží reagovat, seč mu síly stačí – byla jsem překvapená, kolik zajímavých projektů v SAMRC probíhá. V rámci stáže jsem se zapojila do projektu PEGISUS (Peer Education for Gender Inclusion and Substance Use in Southern Africa), jehož cílovou skupinu představují mladí dospělí v JAR, Zambii a Zimbabwe. V rámci projektu podstoupí rekrutovaní jedinci intervenci sestavenou z 8 workshopů zaměřených na boření tradičních genderových rolí a stereotypů, posilování zdravých partnerských vztahů a edukaci v oblasti užívání psychoaktivních látek. Hlavním cílem je pak snižování prevalence pohlavně přenosných nemocí a domácího/genderově motivovaného násilí. Během stáže jsem připravovala brožuru pro participanty, která je celým procesem intervence měla provázet. Mimo to jsem pomáhala při projektu SACENDU (South African Community Epidemiology Network on Drug Use), v jehož rámci se pravidelně sbírají data do výročních zpráv o stavu ve věci drog v JAR i jiných státech Afriky. Doplnkově jsem také zpracovávala literární rešerši pro grantovou žádost jednoho připravovaného projektu. Během stáže jsem se podívala do sociálně vyloučených komunit, resp. slumů, v nichž má SAMRC také nějaké projekty.

Jak jsem již zmínila, praktická část mojí stáže probíhala jednak v Cape Town Drug Counselling Centre, jednak v Saartjie Baartman's Centre. První zmíněné je ambulantní zařízení pro léčbu lidí se závislostí na drogách. Léčba zde trvá 6 týdnů a zahrnuje individuální poradenství a skupinovou terapii, meditaci a psychoedukaci. Všichni zaměstnanci jsou sociální pracovníci, nikdo z personálu nebyl psycholog, psychiatr ani adiktolog, což pro mě bylo poměrně překvapující. Co se klinického přístupu a průběhu léčby týče, poznala jsem v něm určité rozdíly oproti České republice a bylo pro mě přínosné si rozšířit zkušenosti.

Saartjie Baartman je rezidenční zařízení pro ženy, které přežily genderově motivované, domácí a sexualizované násilí, a jejich děti. Jedno oddělení se rovněž specializuje na léčbu závislosti u žen, jichž se výše zmíněné také týká. A právě na tomto oddělení jsem část svojí stáže absolvovala. Klientky byly naprosto skvělé, moc hezky mě přijaly mezi sebe a otevřeně sdílely svoje životní příběhy, které byly povětšinou až nepředstavitelně brutální. Na každém terapeutickém sezení tekla spousta slz. Genderově motivované násilí je v Jihoafrické republice obrovským problémem a jeho spojitost s užíváním psychoaktivních látek je mnohdy poměrně zásadní pro léčbu. Právě proto je důležitý komplexní přístup, který se snaží stejnou měrou zaměřit na obě zmíněná ohniska obtíží pacientek. V této oblasti jsem se mnohému naučila, a to jak od pracovnic centra, tak od klientek.

2) Před odjezdem

Do Jihoafrické republiky mohou občané států EU cestovat bez víza, pakliže jejich pobyt trvá méně než 90 dní a je za turistickými účely. Když jsem psala na české velvyslanectví v JAR s prosbou o ujištění, zda se to týká i pracovních stáží, dostala jsem odpověď ve smyslu: „no,

to my nevíme, to se zeptejte někoho jiného. Ale asi to bude v pohodě.“ Asi. No, tak jo. Do země mě nicméně pustili bez problémů, takže máte ověřeno, že vízum opravdu nepotřebujete 😊

Co ale naopak potřebujete, je očkování. Pro vstup do země sice není povinné, ale infekčním nemocem se v JAR docela daří a vzhledem k jistým nedostatkům v systému zdravotnictví tady skončit ve veřejné nemocnici opravdu nechcete (alespoň podle místních obyvatel, sama jsem tam naštěstí nebyla). Takže určitě břišní tyfus, tetanus, hepatitida typu A (případně přeočkovat i na B – podle toho, jakou máte hladinu protilátek) a pokud plánujete cestovat někde v lesích, doporučuje se i vzteklna. Na druhou stranu ale musím zmínit, že já jsem v této věci možná až nad míru opatrná, což dávám do souvislosti se skutečností, že jsem se v rámci stáže měla pohybovat v marginalizovaných oblastech mezi sociálně vyloučenými lidmi, kteří třeba nikdy v životě nenavštívili lékaře. Právě tyto skupiny obyvatel jsou těmi, které prevalenci infekčních onemocnění v zemi výrazně zvyšují a posouvají JAR na přední světové příčky. Kdybych se pohybovala jen v prostředí univerzity, asi z toho takové obavy nemám.

3) Ubytování, stravování, doprava

Zpáteční letenka stála kolem 26 000 Kč, včetně jednoho podpalubního zavazadla a pojištění storna. Co se ubytování týče, je nutné se poradit s místními (např. s vaším supervizorem stáže), které lokality jsou dobré a hlavně bezpečné. Ceny začínají na 9000 Kč za měsíc za samostatný pokoj v průměrné čtvrti. Náklady na stravování jsou srovnatelné s Českou republikou, možná trochu nižší. Voda z městského vodovodu je pitná.

Co se dopravy po městě týče, je nutné upozornit na to, že veřejná doprava tu nefunguje tak, jako například u nás. Oficiální linky jezdí jen v určitých oblastech v centru a kolem něj. Na běžné cestování jsou moc fajn, cenově dostupné, čisté a bezpečné. Pak je tu systém taxi mikrobuseů, které jsou většinou pro hůře finančně situované lidi. Všichni mě od jejich používání z důvodu bezpečnosti zcela odrazovali, ale časem jsem se jimi naučila jezdit a bylo to vlastně super. Pak jsem si tedy kladla otázku, do jaké míry se na tom strachu lidí, kteří jimi nejedí, podílí předsudky. Za celou dobu jsem v nich totiž nepotkala jediného člověka bílé barvy pleti, protože rasová segregace tu prostě v určité míře stále přetrvává.

Nejbezpečnější možností je patrně Uber nebo Bolt, což se však samozřejmě může prodražit. Navíc existují i čtvrti, do kterých řidiči kvůli bezpečnosti nechtějí jezdit. Jednou se mi třeba stalo, že ačkoliv řidič přijal moji objednávku, během cesty si to rozmyslel a řekl mi, že se nenechá zastřelit kvůli 90 Randům. To jsme ale jeli do opravdu nebezpečné čtvrti Manenberg, pokud budete jezdit standardně po městě, není to vůbec problém. Jinak se dá určitě pronajmout auto hned na letišti, a to za docela přijatelné ceny. Jen bych doporučila, abyste si předem od místních obyvatel zjistili, jaké je dle nich nejlepší cesta. Google mapy totiž samozřejmě nezohledňují bezpečnost, a zrovna v blízkosti letiště se nachází poměrně hodně oblastí s vysokou kriminalitou (Nyanga, Langa, Delft,..). V těchto oblastech musíte mít

vždy všechny věci schované v zamčeném kufříku auta, stejně tak se nedoporučuje mít mobilní telefon na palubce (např. jako GPS). Na křižovatkách u semaforů totiž většinou stojí lidé, kteří mohou rozbít okno a věci vám vzít. Zvláště s autem z půjčovny můžete být poměrně nápadní. Do určitých oblastí se pak doporučuje nejezdit vůbec. Ale popravdě mi to nakonec nepřípadalo tak hrozně nebezpečné, jak se říká.

Když jsem se ve městě rozkoukala a už jsem dokázala poznat, kam smím a nesmím, tak jsem začala chodit i dost pěšky. A dalo se to, jen je třeba vědět, kde si to můžete dovolit, a taky sledovat okolí (tj. nenosit sluchátka, nekoukat do mobilu, dávat pozor na věci atp.).

4) Finance

Naše ZO FF UP ke mně bylo opravdu štědré a stipendium mi pokrylo velkou část nákladů. Největší položku samozřejmě představují letenky a ubytování, protože jak jsem psala, náklady na stravu jsou srovnatelné s Českem. Je samozřejmě vždy dobré mít určitou rezervu pro všechny případy. Celkem mě tři měsíce pobytu v JAR vyšly zhruba na 78 000 korun. Ještě doplním, že prakticky všude v JAR se dá platit kartou. V restauracích se standardně nechává minimálně 10 % spropitné a je fajn se toho držet. Slyšela jsem totiž, že zaměstnanci často nejsou placeni ničím jiným než pouze podílem ze spropitného.

5) Volný čas

Cape Town má mnoho co nabídnout – své si v něm najdou jak milovníci přírody, tak města a historie. Dějiny celé země jsou nesmírně zajímavé, ač v mnoha ohledech hodně bolavé. Myslím však, že je nutné znát historický kontext, protože nám pomáhá porozumět současnému stavu – minimálně v mém oboru tomu tak je. Ačkoliv apartheid oficiálně skončil před 30 lety, jeho důsledky přetrvávají a v některých oblastech jsou vidět na každém kroku. Bohužel.

Jak jsem již zmínila, příroda v Cape Townu a jeho okolí je naprosto nádherná. Ani po třech měsících pobytu nemohu říct, že bych prozkoumala všechny krásy, které nabízí, a mám pocit, že jeden život by na to byl málo. Stolová hora a přilehlý národní park jsou doslova za branami města, takže se tam dostanete velmi jednoduše. Nabízí obrovskou spoustu tratí na pěší túry, případně na cyklistiku. Nedoporučuje se do něj chodit o samotě, a to zejména kvůli rychle se měnícímu počasí, ale údajně i kriminalitě. Na Facebooku nicméně najdete celou řadu sportovních komunit a skupin pro lidi, kteří shánějí parťáka na hike. Každopádně musím přiznat, že já jsem sama chodila, a pokud máte základní znalosti o tom, jak se chovat v přírodě a v horách, tak se to dá.

Další možností je samozřejmě oceán, kde se dá potápět, plavat nebo surfovat. Zvláště surfování je tu naprosto nádherné. Pokud tu budete v zimních měsících (červen až září), tak doporučuji spíše východní stranu města, resp. pláže kolem False Bay (Fish Hoek, Muizenberg beach, Boulders Beach s tučňáky, Strand atp.), kde je voda výrazně teplejší než ta ze strany

otevřeného Atlantiku – nicméně i Big Bay, Blaauwberg beach, Melkbosstrand, Clifton beach nebo Hout Bay rozhodně stojí za návštěvu. Co v zimě určitě nesmíte opomenout, je návštěva blízkého města Hermanus, kde je během srpna a září jeden z nejlepších výhledů na migrující velryby na světě.

Sama jsem se nepohybovala v prostředí univerzity, a tak nedokážu úplně spolehlivě říct, jaký je tu studentský život. Seznámila jsem se ale s několika studenty z Evropy, kteří tu byli na jeden nebo dva semestry v rámci svého studia. Všichni tu byli s univerzitou velmi spokojeni a bylo vidět, že si svůj pobyt užívají. Zároveň je fajn si nějakou takovou skupinku najít, protože většinou hodně cestují, poznávají město a jeho okolí, a tak na to všechno nebudete sami.

6) Problémy

Největším problémem je tu samozřejmě již zmíněná bezpečnost, zvláště pak pro ženy. Jsou tu obrovské rozdíly mezi jednotlivými čtvrtěmi a je nutné se s tímto seznámit, abyste věděli, kde ve městě se můžete bez problému pohybovat, a kde je to naopak horší. Když jsem se připravovala na cestu, seznámila jsem se s nějakými výročními zprávami UNODC a teoreticky jsem měla přehled o tom, jaký stav tu z hlediska kriminality je. Ale teprve když jsem přijela, tak jsem si to začala opravdu uvědomovat. Stalo se mi třeba, že mi večer moje supervizorka napsala s tím, že ve čtvrti našeho pracoviště propukly nepokoje mezi gangy, že se v ulicích Manenbergu střílí a že tedy neví, zda budeme moci jít druhý den do práce. Právě v tomto místě mého pracoviště byla střelba v ulicích doslova na denním pořádku.

Nicméně je třeba zmínit, že ty rozdíly mezi jednotlivými čtvrtěmi jsou opravdu obrovské, a pokud budete zůstat v bezpečných oblastech, tak vám tohle opravdu nehrozí. Je důležité mít kolem sebe místní lidi, kterým můžete důvěřovat, a poslouchat jejich rady. Časem se rozkoukáte a už to bude v pohodě, ale zejména v tom začátku je třeba být opatrný/á. Sama cestuji po Evropě s batůžkem a mnohdy bez ubytování, aniž bych u toho měla nějak zvláštní strach, ale tady je to opravdu něco jiného. V případě dotazů jsem vám moc ráda k dispozici.

Osobně pro mě bylo hodně těžké přijmout tu sociální stratifikaci, která je zde tolik patrná. Vznikají tu obrovské rozdíly mezi lidmi na základě jejich socioekonomického statusu, původu a částečně taky barvy pleti. Sociální problémy jako nezaměstnanost (v celé JAR kolem 33 %, v některých čtvrtích až 60 %), užívání psychoaktivních látek, činnost nejrůznějších gangů a s tím související vysoká kriminalita, omezený přístup ke vzdělání atp. se zdají být takového rozsahu, že s tím vláda nedokáže efektivně bojovat. A vlivem toho se propast mezi chudými a bohatými stále rozšiřuje. Když jsem viděla nelegální osady lidí na okraji společnosti, bez vody, elektřiny, zdravotní péče, bylo mi z toho opravdu smutno. Těch lidí jsou jich stovky tisíc jen v tomto regionu, miliony v celé zemi. Tak pokud je to jen trochu možné, zkuste se na to před cestou sem nějak psychicky připravit.

Ve srovnání s tím byl další problém jen drobný, a to doprava po městě. Asi bych doporučila hodně důkladně zvážit, kde se ubytujete, protože jak jsem zmiňovala, hromadná doprava

moc nefunguje. Ideální je, abyste to měli blízko pracoviště, případně v nějaké dostupné vzdálenosti k hlavní autobusové lince (My CiTi bus).

Osobně jsem měla trochu potíže s datovým připojením, které jsem si kupovala od svého českého operátora. Kdybych se měla rozhodnout znovu, koupím si SIM kartu až na místě, protože myslím, že by to bývalo bylo spolehlivější.

7) Komentáře a doporučení

Mám pocit, že doporučení jsem už v předchozích odstavcích dala víc než dost, takže nechci být zahlcující. Co je ale dobré vědět, je, že lidé jsou tu povětšinou opravdu moc milí a starostliví. Uvědomují si, že problémy s bezpečností, jímž jejich země čelí, jsou pro nás Evropany nebývalého rozsahu. Sami totiž vědí, že situace tady se za poslední roky hodně zhoršila a pamatují doby, kdy to bylo mnohem lepší. Jelikož zřejmě vypadám, jako bych měla na čele napsáno „nejsem místní“, často se mi stávalo, že mě lidé na ulici zastavili a upozornili mě na nějaká bezpečnostní rizika. Například mi řekli, ať nechodím určitou cestou, že by mi tam mohli ublížit, dali mi svoje číslo, abych jim v případě potíží zavolala, nebo se za mě někteří začali modlit. V tomhle byli fakt nesmírně milí a pečující. Když jsem to před někým z nich reflektovala, dostala jsem většinou odpověď jako „no, my musíme. Jinak to tu nejde.“

Doporučila bych si taky načíst něco o historii, protože to člověku pomůže lépe pochopit určité aspekty sociální stratifikace (jako třeba to, proč v přihlášce na univerzitu nebo při ucházení o pracovní pozici musíte vyplnit kolonku o barvě vaší pleti).

Pokud sem pojedete v zimě (červen až září), počítejte s chladným, deštivým počasím a velmi silným větrem (je to takový náš podzim) a taky s tím, že tu nikde není centrální topení, takže i uvnitř budov je poměrně zima. Běžně se tedy doma nebo v kanceláři chodí v bundě i v čepici, v lepším případě se dá přitopit malými přímotopy.

Je taky dobré vědět, že na nedostatky v dodávkách elektrické energie město reaguje tím, že občas probíhá tzv. load-shedding, tedy úplné odstavení elektřiny v určité oblasti, které většinou trvá jednu až dvě hodiny. Některé instituce mají dieselové generátory energie (nemocnice, lepší restaurace atp.), ale v domácnostech a na ubytování běžně nejsou (pokud nebudete bydlet v Hiltonu). Je fajn si proto stáhnout aplikaci City of Cape Town, která vám po nastavení vaší polohy bude zasílat informace o plánovaném load-sheddingu. Nicméně mi nepřipadalo, že by to byl až takový problém, load-shedding mě za celou dobu zastihl jen dvakrát.

Ještě závěrem dodám, že doporučení ohledně bezpečnosti, která možná zní místy až moc vystrašeně, se týkají oblastí mimo centrum města. Pokud budete v turisticky vyhledávaných nebo bohatých čtvrtích jako Seapoint, Greenpoint, Waterfront, District Six nebo CBD, je tam naopak velmi bezpečno. Upozornění se týkají spíše tzv. Cape Flats, tedy oblastí na druhé straně Stolové hory, kam byly během Apartheidu násilně odsunuty tisíce lidí jiné barvy pleti

z centra města, které mělo zůstat bělošským menšinám. Chudoba, bída a nespokojenost pak představovaly ideální podmínky pro rozvoj kriminality a činnosti gangů, z nichž největší má kolem 30 tisíc členů. To, že jsem s nimi přišla do styku, je dáno čistě povahou mojí stáže a náplní práce. Jak jsem zmínila dříve, studenti, kteří se pohybovali jen v prostorách univerzity nebo v turisticky atraktivních lokalitách, tuto zkušenost vůbec neměli. Takže zas nechci zbytečně strašit... Pro všechny případy ale přikládám seznam čtvrtí, které jsou podle místních nejvíce nebezpečné: Nyanga, Manenberg, Grassy Park, Hanover Park, Delft, Khayelitsha, Lavender Hill, Langa, určité části Guguletu a Philippi. Zvláště Nyanze a Manenbergu se opravdu vyhněte.

8) Celkové hodnocení stáže

Celkově si ze stáže odvážím spoustu nových zkušeností. Některé z nich pro mě byly opravdu náročné na zpracování, protože jsem přišla do styku s těmi nejohroženějšími a nejvíce zraněnými lidmi. Zejména těžké pak bylo na vlastní oči vidět důsledky někdy opravdu brutálních činů domácího nebo genderově motivovaného násilí na ženách a dětech. Ale možná právě skrze tyto věci se člověk učí nejvíce. A já jsem díky tomu měla možnost se učit od těch nejsilnějších žen, které jsem kdy potkala. Mám pocit, že poté, co jsem vyslechla jejich příběhy, už nikdy nebudu stejným člověkem jako dříve.

Velmi přínosná byla také možnost porovnat situaci v oblasti adiktologie a psychologie v JAR a v Česku. Skutečnost, že joint je v JAR levnější než houska se šunkou a dávka pervitinu stojí zhruba stejně jako bochník chleba, samozřejmě může ovlivnit vzorce konzumace. Drogy jsou tu opravdu velmi levné, ať už se jedná o ty legální nebo nelegální. V kontrastu s tím je zajímavé také srovnání dostupnosti adiktologických a psychologických služeb, stejně jako jejich kvality. Ačkoliv i naše země čelí v posledních letech velkým výzvám, jsem nesmírně hrdá na to, na jak vysoké úrovni tyto obory v naší republice máme.

Odvážím si také vděčnost za to, že jsem se narodila v Česku, i za to, že mám takové možnosti, jaké mám. A to mimo jiné díky naší fakultě. Pobyt v Cape Townu mi nesmírně rozšířil obzory a zkušenosti, potkala jsem velkou spoustu inspirativních lidí, od kterých jsem se mnohému naučila. Zároveň se ale nemůžu dočkat, až budu sedět v Parkánových zahradách krásné a bezpečné Olomouce, jíst skořicového Františka a čekat na přednášky na Vodárně. A to myslím zcela upřímně.

9) Fotogalerie



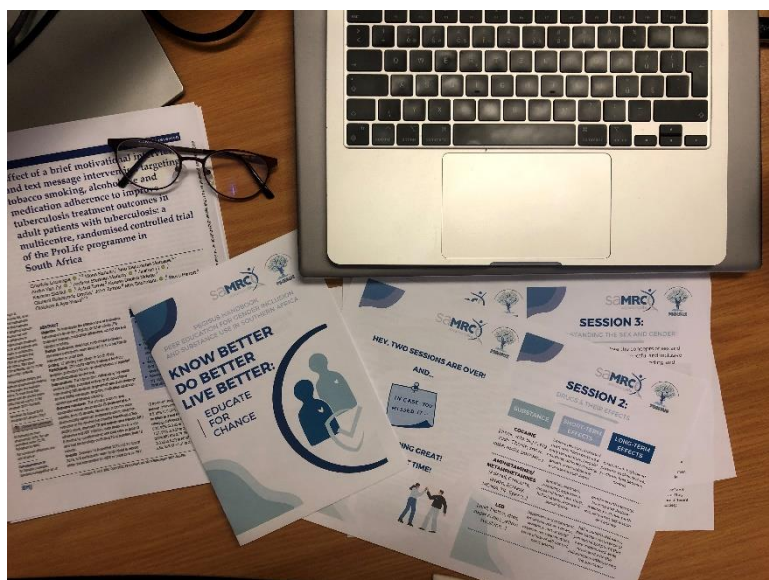
Obrázek 2: South African Medical Research Council



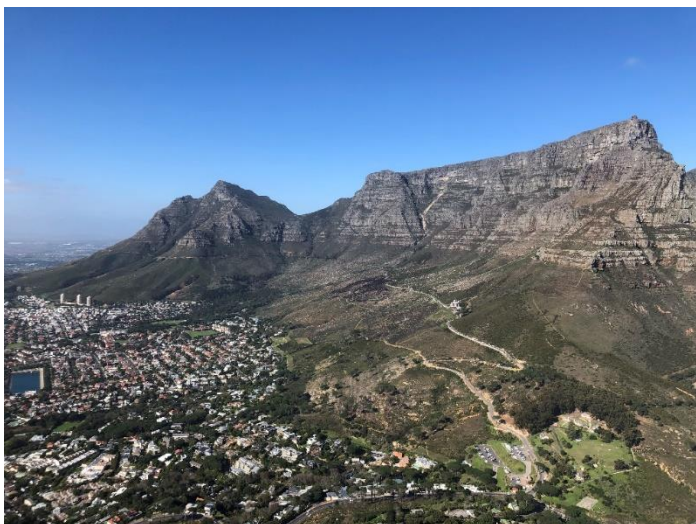
Obrázek 3: Večeře s výzkumným týmem SAMRC



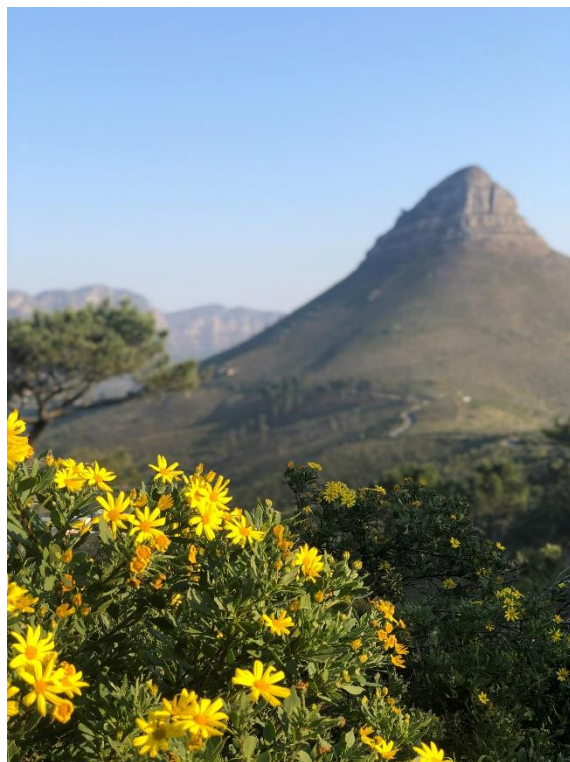
Obrázek 4: Se supervizorkami prof. Nadine Harker a Dr. Rehanou Kader



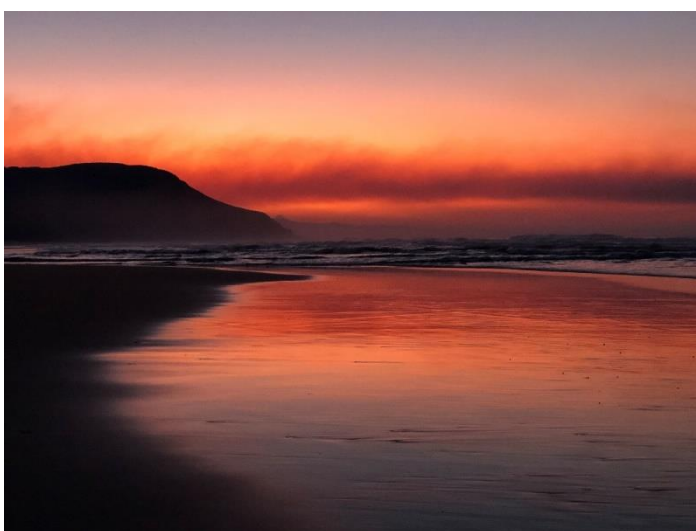
Obrázek 1: Příprava materiálů pro projekt PEGISUS



Obrázek 10: Stolová hora z vrcholu Lion's Head



Obrázek 9: Lion's Head z vrcholu Signal Hill



Obrázek 8: Východ slunce nad pobřežím



Obrázek 7: Čtvrť Bo-Kapp se zajímavou historií



Obrázek 5: Oslava na rozloučení v Cape Town Drug Counselling Centre



Obrázek 6: S kolegyněmi z Cape Town Drug Counselling Centre